

DUHOVI
KUĆE
ASHBURN

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Mirjana Paić Jurinić

LEKTURA

Davor Martin

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

TISAK

Og grafika d.o.o.

Jastrebarsko, ožujak 2025.

NASLOV IZVORNIKA

The Haunting of Ashburn House

Copyright © 2016, 2019 by Darcy Coates

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2024.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-24-6

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001256929.

DARCY COATES

DUHOVI
KUČE
ASHBURN

POETIKA

Za Emily C. i Joanne. Hvala.

1. POGLAVLJE

BIJEG

Teške kišne kapi padale su na Adrienneine gole ruke i lice dok ju je majka u naručju nosila niz škripave drvene stube. Zvuk toptanja nogu i otežanog disanja ispunio joj je uši, a majka ju je držala toliko čvrsto da ju je boljelo.

Okrenula se da pogleda majčino lice. Njezine su oči bile širom otvorene. Šminka joj se slijevala niz blijedo lice, i trgnula se kad je zasljepljujući bljesak munje ocrtao tamne obrise kuće naspram neba.

Kuća iza njih bila je golema i kao da se nadvijala nad njih. Bijela se boja ljuštila s nje, a ispod je virilo prljavo sivo drvo; crni prozori izgledali su kao mrtve oči koje čuvaju travnjak pred njom. Sunce je tek nedavno zašlo i tamne, ljutite, crvenonarančaste nijanse obojile su donje dijelove olujnih oblaka. Iz šume oko njih čule su se divlje životinje, a kukci su izlijetali iz duge trave kroz koju je

trčala Adrienneina majka. Odnijela ju je do automobila parkirano uz prašnjav kolni prilaz.

Adrienne je ubačena na suvozačevo sjedalo i vrata su se zalupila. Majka je nije svezala i Adrienne je to uplašilo. Nikada joj prije nije zaboravila vezati pojas. Okrenula se kako bi kroz prozor automobila pogledala kuću i vidjela kako se vrata polako otvaraju.

Njezina je majka uskočila iza upravljača i upalila motor, dok su izlizane gume cviljele na šljunku pokušavajući se uhvatiti za čvrsto tlo. Dok se kuća u retrovizoru smanjivala, Adrienne se učinilo da na otvorenim vratima vidi neki lik. Silueta je bila nevjerojatno visoka i nosila je dugu crnu haljinu. Adrienne i žena gledale su jedna drugu kroz prozor sve dok auto nije krenuo punim gasom iza zavoja, a kuća nestala iza zida gustog drveća.

Adrienneina majka nije govorila, samo je plitko, panično disala, a suze su joj spirale šminku s očiju, tekle niz vrat i miješale se s mrljama krvi.

2. POGLAVLJE

DAR OD NEZNANKE

Sedamnaest godina poslije

Svaki put kad bi Wolfgang počeo zavijati, taksist bi se nacerio i nasmejao kao da je to najsmješnije što je tog dana čuo. Adrienne mu je pokušavala uzvratiti osmijeh, ali nije joj baš išlo. Wolfgang je inače bio miran i tih mačak; ta ga je vožnja očito toliko razbjesnila čim je tako oštro prosvjedovao. Čak je ignorirao poslastice koje je gurala kroz rešetke njegova transportera, a poslastice *nikada* nije odbijao.

“Oprosti, kompa”, šapnula je kada je mijauknuo valjda već po stoti put. “Još samo malo.”

Veliki sivi mačak uperio je u nju morskozelene oči i pokazao da je tužan na taj jedini način na koji mačke to čine.

“Imaš obitelj u ovom kraju?” Taksist, mlad i veseo muškarac koji je malo pretjerivao s gasom, pokušao je započeti razgovor nekoliko puta tijekom vožnje, ali

Adrienne je bila grozna u čavrljanju čak i u svoje najbolje dane. A to je jutro izgledalo kao da će biti daleko od njenih najboljih dana.

“Ne – mislim – očito, imala sam, valjda?” Bio je to užasan način da odgovori na njegovo pitanje, ali Adrienne nije bila spremna objašnjavati da joj je rođakinja za koju je njezina majka tvrdila da ne postoji ostavila kuću.

Činilo se da će joj postaviti još jedno pitanje, ali kada je Wolfgang opet zacvilio, vozač se zadovoljio hihotanjem i odmahivanjem glavom. Bila mu je zahvalna. Prethodni tjedan bio je toliko naporan da je osjećala kako nema ni sekunde za sebe i glava joj je bila puna kakofonije tjeskobnih misli.

Gospođica Edith Ashburn ostavila vam je svoju imovinu...

Adrienne nikada nije mislila da će dobiti ikakvo nasljedstvo. Maštala je o tome, naravno – zamišljala je kako će iznenada doznati da joj je otac zapravo kralj ili će se ona sama slučajno sprijateljiti s usamljenim milijunašem – no ti su snovi postajali sve rjeđi kako je odrastala i kako su njezina stvarnost postale rate kredita, računi za liječnike i život u dugovima.

Budući da je njezina majka uporno tvrdila kako živih rođaka više nemaju, oporuka je bila još veće iznenađenje. Prema riječima odvjetnika, koji se dosađivao, Edith Ashburn bila je kći sestre bake Adrienneine majke. Dakle, prema Adrienne, to joj je bila prateta, ali da bi bila sigurna, odvjetnik je rekao da bi se moralo provjeriti obiteljsko stablo.

Taksist je tako naglo skrenuo u zavoj da je Adrienne morala zgrabiti transporter kako ne bi udario u vrata automobila. Wolfgang je molećivo mijauknuo, Adrienne je promrmljala ispriku za koju je znala da neće biti prihvaćena, a taksist se nacerio i ponovno nasmijao.

“Čini se da je ovo to selo”, rekao je, a Adrienne je kroz prozor automobila ugledala nepravilno raštrkane kuće.

Ipson je bio malo naselje u unutrašnjosti. Prema internetskim izvorima, imalo je negdje između osamsto i devetsto stanovnika. Iznenadila se koliko je lijepo – velika zelena stabla obrubljiivala su ulice, a kuće su bile relativno čiste i dobro održavane. Pokraj vijećnice, dva bloka dalje od glavne ulice prepune trgovina, nalazila se mala škola. Čak i s te udaljenosti, Adrienne je mogla vidjeti svjetlucavi brončani krov crkve. Kuće bliže središtu mjesta postupno su, kako se išlo prema rubu gradića, zamjenjivala mala imanja.

Spustili su se u dolinu. Nekoliko minuta cesta je pratila obalu rijeke – blistavo plav vijugav vodotok s gustim vrbama na obalama – a onda su ušli u gradić. Jednom rukom naslonjenom na krov Wolfgangova transportera kako bi ublažila barem najveće trzaje automobila, Adrienne je gledala kroz prozore ne bi li što bolje upoznala mjesto koje će biti njezin budući dom. Pred očima su joj se pojavljivale slike seoskog života: prodavač povrća koji slaže avokado, dvije starije žene koje uživaju u ispijanju čaja ispred kafića i cvjećarnica toliko prepuna da je cvijeće izloženo i na pločniku. Zatim se taksi uz škripu zaustavio na pješačkom prijelazu, a Wolfgang, kojeg je Adrienne u

posljednjem trenu uspjela zadržati na sjedalu, ponovno je zavapio.

“Prilično je brbljav, zar ne?” Taksist se nasmijao.

“Wolf ne voli vožnju. Previše odlazaka veterinaru.” Adrienne je pozornost privukla skupina od četiri lijepo odjevene mlade žene ispred nečega što je izgledalo kao kombinacija antikvarijata i kafića. Bile su u ranim dvadesetima – kao i Adrienne – i o nečemu su živo raspravljale. Tih glasić u glavi rekao joj je da bi joj mogle postati prijateljice. U tom gradiću definitivno je bio ograničen broj mladih dama njezine dobi i možda upravo gleda većinu njih.

Najviša od djevojaka okrenula se prema autu i podignula obrvu. Njezine usne, tamnocrvene boje u kontrastu s plavom kosom do ramena, razvukle su se u nestašan osmijeh kada je okrenula glavu prema svojem društvu i nešto im rekla. Smijale su se, njegovane ruke podignule su se da pokriju biserne zube, a oči su im sjale zbog zajedničke tajne.

Taksi je uz škripu krenuo dalje i Adrienne je osjetila kako joj krv navire u lice. *Razgovarale su o meni. Zašto? Nisu mogle znati tko sam, zar ne?*

Ta je mogućnost ipak postojala. Utonula je natrag u svoje sjedalo. Gradić je vjerojatno previše malen da bi imao vlastitu taksi službu, pa je jasno označen automobil poput signalnog svjetla upozoravao na dolazak stranca.

Ta je situacija izazvala niz pitanja na koja Adrienne nije imala odgovor. *Koliko su mještani znali o Edith Ashburn? Je li redovito dolazila u kafić, ili je možda bila*

članica neke lokalne udruge i je li imala neki omiljeni lokal? Koliko ovdašnjih ljudi zna da je umrla? Gledaju li njezinu praznu kuću i pitaju se tko će se useliti? Jesu li čekali da dođe taksu i dovede Edithinu zamjenu?

Pomisao da su je čekali ispunila ju je tjeskobom. Privukla je transporter malo bliže, a Wolfgang, koji se očito osjećao jednako nelagodno kao i njegova vlasnica, na to je zasiktao.

Projurili su pokraj još trgovina, a sada kada je gledala stanovnike, a ne građevine, Adrienne je bila bolno svjesna koliko pozornosti privlači. Dok se automobil približavao ljudi su se okretali i na licima im se vidjelo da znaju što se zbiva. Adrienne ih je zamislila kako se okreću jedni prema drugima dok auto prolazi i šapuću: *To je sigurno ona. Ona će živjeti u Edithinoj kući.*

“Koliko... uh...” Usta su joj bila suha pa je prvo morala oblizati usne da nešto razgovijetno izgovori. “Koliko je daleko?”

Taksist je uključio navigaciju na kontrolnoj ploči. “Izgleda da idemo skroz na drugi kraj naselja. Lijepo je ovdje, ne?”

“Da, vrlo.” Neobični dućani, uredne kuće i velika zelena stabla svakako su bili privlačni, ali zbog njih se osjećala i kao uljez koji traži da je puste u neki stari netaknuti mješturić. Nije znala kako se ovdje živi. Nije s njima podijelila nijednu uspomenu. Nije doživjela ništa od povijesti mjesta. Nije ovdje bila dobrodošla.

Prestani. Čvrsto je stisnula oči i pokušala pobjeći od osjećaja da jarkožuti automobil promatraju deseci

znatizeljnih očiju. *Imaš dom, a to je prokleta bolje od situacije u kojoj si bila prije dva tjedna. Jedino što imaš pravo osjećati jest zahvalnost.*

Automobil je zaškripao u zavoju i odjednom su se našli na drugoj strani grada, ostavljajući predgrađe za sobom. Grmlje i drveće gušće se poredalo uz cestu, a s lijeve strane opet se pojavila rijeka. Adrienne je polako udahnula. Tjeskoba koja ju je mučila prestala je čim je nestala iz vidokruga mještana, ali sada se počela osjećati nekako nestvarno. Kuće su se prorijedile i ustupile mjesto praznim poljima. Adrienne se nagnula naprijed i zaškiljila prema navigaciji. “Uh, oprostite, ali... da nismo slučajno prošli pokraj kuće?”

“Sudeći prema ovome, ne.” Vozač je lupnuo po zaslonu. “Kaže da nastavimo dalje.”

“Ah.” Adrienne se naslonila u sjedalu. Pretpostavljala je da je naslijedila neko malo imanje u predgrađu, ali sada su čak i takva seoska imanja ostala iza njih.

Taksi je usporio i zatim skrenuo u grmlje. Adrienne je, misleći da je auto sletio s ceste, čvršće stisnula Wolfganga, a onda odahnula kad je shvatila da je vozač skrenuo na uzak, zapušten i dobro skriven prilaz.

“Isuse”, promrmljao je taksist. Nagnuo se naprijed preko upravljača i zaškiljio kako bi bolje vidio cestu. Adrienne ga nije krivila; cesta je zaista bila jako zarasla. Prvi put otkako ju je pokupio ispred prijateljičina stana, vozač je usporio na manje od dvadeset kilometara na sat.

S lijeve strane vozila nalazio se neki znak i Adrienne

se stisnula uz prozor da ga pročita. Drvo je bilo staro najmanje pedeset godina i stup se opasno nagnuo. Boja se toliko oljuštila da je natpis bio gotovo nečitljiv, ali sadržaj je bio dovoljno predvidljiv da shvati što piše: **PRIVATNI POSJED**.

S desne se strane pojavio još jedan znak, pribijen za drvo velikim zahrđalim čavlom: **NE PRILAZI**. A treći je visio sa stupa: **ULAZAK ZABRANJEN**.

“Čini se da je ovo bilo središte društvenog života”, rekao je vozač, cerekajući se toliko da je Adrienne gotovo previdjela četvrti znak: **OKRENI SE I ODLAZI**.

Uspjela se nasmijati, ali zvučalo je neuvjerljivo. Wolfgang je opet počeo zavijati, ali za razliku od prethodnih jauka, ovo je bilo otegnuto mijaukanje koje je paralo uši. Adrienne se nagnula da ga pogleda. Uši su mu bile priljubljene uz glavu, a krzno, već ionako čupavo, nakostriješilo se i gotovo ispunilo transporter. “Pričekaj još nekoliko minuta”, molila je. “Još malo pa smo stigli.” Prašnjavi prilaz vodio je uzbrdo, a vijugava cesta izazivala je nelagodan, hladan osjećaj u želucu. Trebao joj je trenutak da shvati zašto. U naselju je drveće bilo zeleno, zdravo i raskošno, a bilje koje je raslo ovdje uz cestu bilo je sve jadnije i tamnije. Kora je potamnijela i iz ugodne tamne prešla je u hladnu sivu, lišće je izbljednulo iz smaragdne u tamnu smečkasto zelenu boju, a gusto grmlje zamijenila su tanka, vretenasta, bolesna stvorenja koja su se borila za opstanak među korovom. Bilo je kao da je gradić isisao sve dobro iz tog prilaza i zauzvrat mu dao sve loše ili bolesno.

Prešli su na brijeg , a taksi se sporo provukao kroz zavoj. Stabla su se konačno razrijedila, a Adrienne je ostala bez daha kad je napokon ugledala kuću Ashburn.

U mislima je ponovno vidjela munju kako para nebo i ocrtava obrise kuće. Majčino disanje, plitko i očajno, odjekivalo joj je u ušima, a teške kišne kapi pekle su je po rukama.

A onda je trepnula i vratila se u taksi, gledajući kroz prozor u nagnutu drvenu katnicu.

“Zrela je za obnovu, ha?” Taksist se okrenuo i nasmiješio se, ali Adrienne mu ovaj put nije uspjela uzvratiti osmijeh.

Mislila sam da je san. Bilo je tako nadrealno, tako bizarno... a opet, ovo je ona ista kuća...

Vozač je parkirao i ugasio motor. “Odnijet ću ti prtljagu, može?”

“Hm? Oh, da, oprostite...”

Adrienne je pažljivo iznijela iz automobila transporter i njegov dragocjeni sadržaj. Odnijela je Wolfganga dalje od kolnog prilaza i stavila ga na travu ispod drveta. Krupni sivi mačak duboko je zarežao, ali ostao je miran.

Kad se Adrienne vratila do automobila, vozač je već izvadio iz prtljažnika njezina dva kovčega i otresao prašinu s ruku. Kad joj je rekao cijenu, Adrienne se zamalo ugušila. Bilo je to mnogo više nego što je očekivala i bilo je bolno dati mu većinu novca iz novčanika.

Ovo je novi početak, podsjetila se kad joj je vozač mahnuo i ponovno sjeo za upravljač. Sve što je dobro *ima svoju cijenu*.

Automobil se okrenuo u suprotnom smjeru, a zatim ubrzao prema cesti, a Adrienne je ostala stajati u neravnom dvorištu. Škripa kotača i brujanje motora bili su sve tiši i zamijenila ih je jednostavna simfonija prirode. Ptice su cvrkutale na granama, a kukci zujali i brujali u visokoj travi. Adrienne je promatrala trošnu kuću. Usta su joj bila suha i srce joj je lupalo. Sjećanje na onu noć stalno joj se vraćalo u misli, kao mrlja koje se ne možeš riješiti koliko god je snažno ribao.

3. POGLAVLJE

NASLJEDSTVO

Adrienne nije mogla odrediti koliko je dugo samo stajala i gledala u kuću, zaleđena kao u transu. Tek ju je Wolfgangovo ljutito mijaukanje trgnulo iz obamrlosti.

San – *ne, sjećanje*, ispravila se... šokiralo ju je. Mora da je bila mala. U svakom slučaju, sigurno je sa svojih šest godina bila preteška da bi je majka nosila.

Što smo ovdje radile?

Otvorila je torbu i potražila ključ koji joj je dao odvjetnik. Istodobno je pokušavala uskladiti sjećanje sa stvarnošću. Majka joj je rekla da nemaju živih rođaka. Kad je stiglo pismo od odvjetnika, Adrienne je pretpostavila da majka nije ni znala za pratetu Edith. Očito, ne samo da je za nju znala, nego ju je i osobno poznavala.

Zašto je plakala?

To je bio jedan od uznemirujućih dijelova sjećanja. Njezina je majka bila čvrsta, smirena žena gotovo bez

emocija. Adrienne se čak nije mogla sjetiti ni je li ju vidjela kako plače kad joj je umro muž, Adriennein otac.

Zatekla se kako zuri u hrpu olovaka, sjajila za usne, notesa i recepata u svojoj torbici i trebala joj je minuta da se sjeti zašto ju je otvorila. *Ključ, naravno.* Pronašla je omotnicu s teškim metalnim predmetom skrivenu ispod paketića rupčića i izvadila je.

Je li to na bradi stvarno bila krv?

Adrienne je ponovno pogledala kuću i osjetila trnce po rukama. Bilo je to samo šest ili sedam kapi, ali nije nalazila nikakvo razumno objašnjenje za crvenu tekućinu.

Što se zapravo dogodilo u kući?

Iako je oko nje bilo prilično mnogo otvorena prostora, kuća je bila visoka, nije išla u širinu. Jedna strana imala je osmerokutni aneks s erkerima na obje etaže. Krov je bio strm i obložen tamnim škrljevcem. Trijem se protezao od jedne strane erкера do kraja kuće, a ulazna vrata bila su skrivena u dubokoj sjeni.

Wolfgang je ponovno zauriao i zvuk je natjerao Adrienne da se pokrene. Dahtala je dok ga je nosila stubama na trijem. Drvene daske zaškripale su pod njezinom težinom, a dok su se one ugibale, zrakom su lebdjela sitna zrnca prašine s nadstrešnice. Sudeći po niskom položaju sunca na obzoru, do mraka je ostalo samo nekoliko sati i htjela je mačka što prije smiriti.

Očajnički je željela znati što se prije svih tih godina dogodilo između Edith i njezine majke, ali morala se pomiriti s time da vjerojatno nikada neće doznati. Njezino

jedino sjećanje odnosilo se na njihov posljednji susret, kada je majka izletjela s njom iz kuće i sjurila se niza stube. Obje su žene sada bile mrtve. Osim ako Edith Ashburn nije vodila dnevnik, tajna će ostati skrivena ispod zahrđalog vela vremena.

Možda su se posvađale. Adrienne je spustila Wolfganga na trijem i otvorila omotnicu s ključem. *Ali, mama nije bila zlopamtilo, pa je sigurno stvarno mrzila Edith kad je rekla da nemamo rođaka.*

Ključ je kliznuo u otvor ispod kuglaste kvake. Kruti, zahrđali metal zaškripao je dok ga je okretala, a sekundu poslije tih škljocaj joj je rekao da je otključano.

Možda se Edith loše osjećala zbog toga što se dogodilo, što god to bilo. Sigurno joj nije bilo svejedno kad je kuću oporučno ostavila meni.

Prstima se uprla o drvo i gurnula. Vrata su se otvorila prema unutra, šarke su zaškripale i prašina se uskovitlala na sve slabijoj sunčevoj svjetlosti. Adrienne je povirila u hodnik. Iako je kuća imala mnogo prozora, svi su bili mutni od desetljećima nakupljane prašine i prljavštine. Hodnik je bio obavijen tamnim, starim sjenama.

Adrienne se nakašljala, ključ stavila u džep, podignula Wolfganga i prešla preko praga.

Kada je ušla, zrak kao da se promijenio. Bio je težak, suh i prožet plesnjivim mirisom koji je Adrienne uzalud pokušavala prepoznati. *Osjećam nju, sinulo joj je. Ovo je kuća koja dugo nije vidjela živu dušu. Ona se upila u zidove; podne daske istrošene su od njezinih nogu, čak je i zrak zasićen njezinom prisutnošću i nakon smrti.*

Adrienne se nagnula naprijed, povirila u Wolfgangov transporter i kroz smijeh rekla: “Ovdje uopće nije morbidno, ha?”

Njezin smijeh odjekivao je hodnikom, penjao se strmim stubištem u njegovu dnu i odzvanjao prostorijama na katu. Što je dalje putovao, zvučao je sve više šuplje, pa je Adrienne zatvorila usta. Na sekundu se građevina vratila u svoje prirodno stanje tišine, a onda je Wolfgang tiho, promuklo zarežao.

Na zidu pokraj vrata nalazio se mali izbljedjeli prekiđač za svjetlo, i Adrienne ga je pritisnula. Nije očekivala da će se išta dogoditi, ali svjetlo koje je visjelo sa stropa ipak je zazujalo. Bacalo je mutno žuto svjetlo, jedva jače od anemičnog sunčeva svjetla što je dopiralo kroz prozore, no Adrienne se ipak nasmiješila. Ashburn ipak ima struju. Kad je vidjela koliko je kuća udaljena od naselja, zabrinula se.

Hodnik je bio uzak i pružao se cijelom dužinom kuće. U sredini se nalazio izlizan tepih, uza zidove čudna zbirka stolića, svjetiljki i stalaka za kišobrane, a bio je tu i visok starinski podni sat. Zidove su prekrivale izbljedjele tapete sa sitnim sivim uzorkom i crvenim ružama.

Adrienne je zatvorila vrata za sobom. Toliko su glasno zacviljela da je rekla sebi kako mora provjeriti ima li Edith ulja u kući. Polako je hodala kroz kuću, upijajući detalje svog novog doma. Pokućstvo je izgledalo starinski, ali prilično pohabano. Sag tamnocrvene boje izlazio se do potke i na tim je mjestima bio tamniji. Sve je izgledalo pomalo prljavo, ali bilo je iznenađujuće malo prašine; Adrienne je

pretpostavila da je Edith redovito brisala prašinu, ali da nikada nije prala.

Najbliža vrata bila su s njezine desne strane. Gurnula ih je i ugledala prostran, ukusno namješten salon. Zahvaljujući velikim erkerima na pročelju kuće prostorija je bila svjetlija od hodnika, a unatoč kaminu, niskom stoliću i garnituri udobnih naslonjača s plišanom presvlakom, činilo se da se nije često koristio.

Ostavila je vrata otvorena i nastavila dalje. Najbliža vrata s lijeve strane vodila su u kuhinju sa blagovaonskim stolom. U stražnjem dijelu prostorije stajali su štednjak, stara peć, kuhinjska radna ploha i sudoper. Uz bočni zid vidjela je dvije identične komode s porculanskim tanjurima i čašama, sve s usklađenim uzorkom ružičastih i crvenih ruža. Kad je ušla u prostoriju, Adrienne je primijetila dvije svijetle udubine u drvenom podu kod čela stola gdje je vjerojatno stajao stolac. Kao da je netko svake večeri prilazio stolu i odmicao taj stolac.

Željela je dalje istraživati, ali ruke su je boljale od težine Wolfgangova transportera. Morala je pronaći prostoriju s nekoliko skrovitih kutaka u koje bi se zabrinuti mačak mogao sakriti, ali bez izlaza kroz koje bi mogao pobjeći. Vratila se u hodnik pogledati što je iza sljedećih vrata s desne strane, nasuprot stubama za kat.

Iza vrata nalazila se još jedna soba. Za razliku od kutnog salona, međutim, bilo je očito da se ona koristila. Jastuci na stolcima i kaučima bili su udubljeni, a na dnu kamina još je bilo pepela. Jedan zid prekrivala je polica

prepuna starih knjiga, a uz ostale zidove protezala se šarolika mješavina polica i ormara i uz to i klavir.

Ovo će biti odlično za Wolfa. Zatvorila je vrata za sobom, spustila ga na okrugli tamnocrveni tepih na sredini te otvorila vratašca. Mačak ju je prijekorno pogledao i nije htio napustiti sigurnost svojeg transportera.

“Oprosti, kompa.” Uzdahnula je i ponudila mu ruku da je onjuši, a zatim ga počejala iza ušiju. Lagano je stisnuo oči, ali nije nagnuo glavu kako je to obično činio. “Znam da ti se ovo ne sviđa, ali vjeruj mi, mnogo je bolje nego biti beskućnik.”

Odgovorio joj je tihim, nezadovoljnim gundanjem.

Adrienne se suzdržano nasmiješila svojem mačku, a zatim ustala i pošla po ostatak prtljage. Wolfgang je vjerojatno slabo razumio, ali nije se šalila. Posljednje četiri godine majčina života sastojale su se od odlazaka specijalistima, boravaka u bolnici i eksperimentalnih liječenja autoimune bolesti koja ju je na kraju i odnijela. Kad se majčino zdravlje toliko pogoršalo da danju više nije mogla biti sama, Adrienne je dala otkaz kako bi bila s njom i prihvaćala je svaki honorarni posao vezan za pisanje koji je mogla naći na internetu. Bila je ponosna što su se tako snalazile sve do majčina posljednjeg boravka u bolnici.

Pat je uvijek svim silama nastojala pružiti Adrienne siguran dom. Dok je još bila relativno zdrava radila je dva posla, ali pregledi i liječenja nisu bili besplatni. U vrijeme kada je umrla kuća joj je bila pod dvostrukom hipotekom, a njihove uštedevine pretvorile su se u dugove.

U tjednima nakon sprovoda Adrienneina tuga je bila prožeta pritiskom zbog financijskih problema. Patina kuća, automobil i namještaj prodani su kako bi se platili visoki dugovi. Adrienne se privremeno preselila k prijateljici, no bilo je jasno da to ne može biti trajno rješenje. Dvosobni stan bio je premalen za četvero ljudi, razdražljiva mačka i prijateljičina agresivnog psa.

Adrienne je sve svoje slobodno vrijeme tražila novo mjesto za život, ali rezultati su bili obeshrabrujući. Kao slobodnjak zarađivala je toliko da si je mogla priuštiti samo nešto jeftino, a u stanove koje je obišla nisu primali mačke. Prijateljica joj je predložila da nekome da Wolfganga. Mogla je isto tako tražiti od Adrienne da si odreže ruku; previše je voljela svoje čupavo čudovište da bi ga predala strancu. Pismo u kojem joj je javljeno da je naslijedila Ashburn bilo joj je zato ravno čudu.

Adrienne je podignula oba kovčega s trave i odnijela ih u kuću. Sunce je već dodirivalo vrhove krošanja i njegov se crveni sjaj širio obzorom. Duge sjene slijedile su je u pljesnivi hodnik, a kućom je odjekivao uzrujani cvrkut ptica koje su se spremale na spavanje.

Pokušala se vratiti što je brže moguće, ali kad je ponovno ušla u sobu i pogledala u transporter, Wolfganga nije bilo. Zatvorila je vrata kako ne bi mogao pobjeći i dok je otvarala teži putni kovčeg pogledavala je u sjene što su se skupile po kutovima.

“Hej, kompa”, zazvala ga je dok je vadila njegovu posudu za nuždu, usula u nju vrećicu drvne pulpe a njegove zdjelice za hranu i vodu spustila pokraj vrata. “Jesi li gladan? Ha?”

Zazveckala je limenkom s hranom, ali sive zvijeri nije bilo. Adrienne je uzdahnula, u jednu zdjelicu istresla hranu iz limenke, a drugu uzela da je napuni vodom. Dok je izlazila iz sobe svjetlo je palo na neke ogrebotine na tapetama na suprotnom zidu. Adrienne se namrštila. *Izgledaju gotovo kao nekakve riječi.*

Prišla je malo bliže i izdahnula. Netko je nečim urezivaao nešto u tapetu sve dok nije došao do drva ispod nje. Bilo je teško vidjeti što piše pod kutom, ali riječi su postale jasne kad se okrenula prema njima:

BEZ ZRCALA

Adrienne se refleksno osvrnula po hodniku. Bio je prepun namještaja, ali nije bilo nijednog zrcala. Prije joj to nije bilo neobično, ali riječi su joj bile uznemirujuće, gotovo prijeteće. Odmahnula je glavom i otišla u kuhinju.

Sudoper je bio ogroman, predmet iz davnih dana, a ručka je zaškripala kad ju je okrenula. Cijevi su zazveckale, a kad je podignula glavu, Adrienne je osjetila kako se drvene daske tresu. Iz slavine je odjednom potekla ledena voda, odbila se od zdjelice i svu je poprskala.

Dok je pokušavala zatvoriti slavinu, uputila joj je nekoliko vrlo nedamskih riječi. Zatim je, mokra i gundajući, ponijela zdjelicu s vodom u sobu.

“Bolje ti je da budeš zahvalan na ovome”, rekla je stavljajući vodu uz zdjelicu s hranom.

U sobi je vladala tišina, ali učinilo joj se da je vidjela neki pokret ispod klavira. Kleknula je i nagnula se naprijed da pogleda. Wolfgang se skutrio u prostoru između klavira

i police za knjige, zureći u nju golemim morskozelenim očima.

“Jesi li dobro, kompa? Nije li tu previše prašnjavo?”

Dobacio joj je prijekoran pogled i ponovno se zagledao u suprotni zid.

Sunce je nestajalo iza krošnji i Adrienne se, u vlažnoj košulji i trapericama, stresla od hladnoće. Otvorila je drugi kovčeg i prekopala po ono malo gornjih dijelova odjeće koje je ponijela u Ashburn.

Većine stvari koje je posjedovala morala se riješiti kad se preselila k prijateljici, a ni ostalo nije bilo praktično vucarati u taksiju. Jedan je kovčeg bio namijenjen za Wolfgangove stvari, a u drugom je bilo sve što je ponijela za sebe – tri presvlake, ručnik, toaletni pribor, knjiga koju je čitala, čiste plahte i prijenosno računalo. Grlo joj se stegnulo dok je sve to pregledavala. Dvadeset dvije godine njezina dotadašnjeg života svele su se na tih nekoliko stvari.

“Idemo ispočetka”, rekla je Wolfgangu i pokušala se nasmiješiti. “A ionako mi ne treba mnogo. Samo ti, mjesto gdje ćemo boraviti i dovoljno novca da ne umremo od gladi. I gle, zahvaljujući prateti Edith, imamo sve te tri stvari. Bit ćemo mi dobro.”

Veliki sivi mačak je trepnuo i odjednom je poželjela da izađe iz skrovišta kako bi ga mogla zagrliti.

“Bit ćemo mi dobro”, ponovila je, a glas joj je u vlastitim ušima zvučao neuvjerljivo i usamljeno dok je vadila ručnik i tapkala po mokroj odjeći.